

Всичко въ стаята е тихо;
Шкафътъ, старий армоаръ
Ме привѣтливо изглеждатъ,
Като свой познайникъ старъ.

Стѣнниятъ часовникъ цѣка;
Прозвучи съ неясенъ звѣнъ
Лютната, отъ само себе. . . .
И сѣда азъ сѣкашъ въ сънъ.

Ето мѣстото нарочно,
И урѣчениятъ часъ, —
Тайна рѣчь отъ моитѣ устни
Да се рони сѣщамъ азъ. . .

Казахъ я! На, гледай съмва,
Ранна сипва се зора
И събуждатъ се потоци
Въ освѣтлената гора.

Гноми съ пѣсни и литаври
Се тълпятъ по канари;
Ранна пролѣтъ по полѣни
Стели цвѣтни си коври.

Нѣжни, чудни, благовонни
Пѣстри цвѣтовце цвѣтятъ,
Бисерни сълзици страстни
На листата имъ трептятъ.